

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

BRENDON BURCHARD

**CO KDYBYSTE DOSTALI
KOUZELNOU VSTUPENKU, KTERÁ BY
VÁM UMOŽNILA ZAČÍT NOVÝ ŽIVOT?
VYUŽILI BYSTE JÍ?**

VĚNOVÁNO:

Od:

**PŘIJMI ODE MNE POZVÁNKU NA CESTU,
KTERÁ TĚ DOVEDE K DARU VŠECH DARŮ –
KE ZLATÉ VSTUPENCE DO ŽIVOTA.**

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

BRENDON BURCHARD

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

Zlatá vstupenka

Brendon Burchard

Z anglického originálu *Life's Golden Ticket* přeložil Zdeněk Chodora

Odpovědná redaktorka Kristina Hellerová

Návrh obálky Diana Delevová, 2Design

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books s. r. o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

Copyright © 2007 by Life's Golden Ticket

Enterprises, LLC Translation Copyright © 2015

Synergie Publishing SE Published by arrangement

with HarperCollins Publishers

ISBN 978-80-7370-415-5

*Věnováno mým rodičům
Melu Burchardovi a Christiane Burchardové*

*Věnováno mým bratrům a mé sestře,
Davidovi, Bryanovi a Heleně, kteří mě zahrnuli láskou
a darovali mi své přátelství.
Jsem vám hluboce vděčný a všechny vás miluji.*

*A věnováno Denise.
Děkuji ti, sluníčko,
za tvou podporu, trpělivost a důvěru.
Miluji tě.*

ÚVOD

V uších mě píchá smrti hlas.

„Žij,“ říká, „přicházím.“

Vergilius

PŘED DESETI LETY jsem na cestách v jedné rozvojové zemi přežil vážnou automobilovou nehodu. Dodnes si přesně pamatuji okamžik, kdy jsem se vyplazil z pokroucených trosek svého vozu – v tu chvíli jsem se totiž zároveň vynořil nad hladinu deprese, která z mého života učinila rozvaliny.

Ta nehoda byla vlastně výstižnou metaforou mého tehdejšího stavu: jízda potemnělou cestou, ostrá zatáčka a naprostá ztráta kontroly. Už několik měsíců jsem byl ochromen protahovaným rozchodem s první ženou, kterou jsem opravdu miloval. Hodně jsem se tenkrát změnil, z celkem veselého, sebevědomého a společenského chlapíka se stal depresivní, nejistý samotář, který ze strachu, že bude znovu raněn, od sebe každého odstrkoval.

Připadalo mi, že jsem zcela ztratil kontrolu nad svým životem. Sám sebou jsem opovrhoval a do hlavy se mi vkrádaly jedovaté myšlenky na sebevraždu.

Můj život byl zkrátka v mnoha ohledech v troskách už dlouho před tou nocí, kdy jsem rychlostí osmdesáti šesti mil za hodinu vlétl do té ostré zatačky.

Tehdy se ale všechno změnilo v jediném okamžiku. Jak se auto naklonilo a vystřelilo z dálnice, silnice zmižela a skrze přední sklo na nás chvíli zírala jen temná prázdnota. Hudba v rádiu utichla a vítr přestal svištět skrze pootevřená okénka. Když se automobil v oblouku vznesl do vzduchu, vše se propadlo do absolutního ticha, cítil jsem vzmach a stav beztlíže. Pomyslel jsem si jen: *Bože, prosím, ještě nejsem připraven.*

Když jsem se probral, uviděl jsem úzkou škvírou rozbitého předního skla pole cukrové třtiny osvětlené předními světly. Palubní deska a dveře byly vmáčknuty dovnitř. Spolu s řidičem jsme se ocitli v pasti těsného prostoru ohraničeného pokrouceným železem, roztráštěným sklem a plastem. Snad celou věčnost jsme se snažili vyprostit z tohoto sevření, které až příliš připomínalo rakev.

Nezapomenu, jak jsem se konečně protáhl skrze rozbité přední sklo, postavil se na pomačkanou kapotu, podíval se dolů na své zkrvavené tělo a pak vzhůru k nebi. V ten okamžik se všechno změnilo. Rázem jsem byl vysvobozen z depresivních trosek svého života. Všechna ta bolest, zlost, ošklivost a lítost, které v posledních měsících prostoupily mou duši, byly pryč. Mlha zoufalství

a pochyb se rozplynula. Místo toho, aby mi nehoda způsobila bolest, od bolesti mě osvobodila. Zaplavila mě blažená vlna vděku a míru. Byl jsem *svobodný*, jako by se přede mnou poprvé otevřela brána vedoucí k nepřeborným životním možnostem. Jako bych obdržel pozvánku, která mi dovolila začít znovu a vnímat svět novými očima a čerstvými smysly – svět, který jsem si do té doby neuměl ani představit, svět překypující hojností, plný barev a neskonalého kouzla. Jako bych v té chvíli dostal svou „zlatou vstupenku“ – druhou životní šanci. Snad celou věčnost jsem vděčně hleděl vzhůru k nebi a hluboko uvnitř jsem věděl, že mi byl vdechnut nový život. Poprvé po dlouhých měsících se má duše dala do zpěvu.

*Jednoduchý test odhalí,
zda je tvé poslání na zemi u konce:
Jsi-li naživu, pak není!*

Richard Bach

Já i řidič jsme jako zázrakem odešli z místa nehody po svých, jen trochu potlučení. Nikdy ale nezapomenu na poučení, kterého se mi díky té nehodě dostalo. Zní nějak takto: máš velké štěstí, že jsi naživu. Pamatuj, že jsi zůstal na zemi z určitého důvodu. Můžeš začít znovu, dostal jsi zlatou vstupenku do života, tak se do toho pusť – čas běží.

Trvalo mi pak ještě rok, než jsem dokázal změnit svůj život, postavit se na nohy a získat ztracenou

sebedůvěru. V té době jsem navázal pevné a krásnější vztahy s lidmi kolem sebe. Nechal jsem se vést svobodou a vírou a spíše než na úspěchu mi záleželo na tom, abych žil smysluplně. Rok po nehodě už jsem cítil, že můj život je opravdu můj – že není jen zmítán náhodami, ale že plyne tak, jak chci já.

Od té doby se snažím dodržet slib, který jsem vyslovil v okamžiku, kdy mi byl dán onen zlatý lístek. Na pomáchané kapotě automobilu jsem tenkrát zašeptal slova, která si budu provždy pamatovat: *Bože, děkuji ti – děkuji ti za druhou šanci. Vynasnažím se, abych si ji zasloužil.*

Vždycky mi bylo jasné, že chci-li si svou druhou šanci zasloužit, musím se o svůj zlatý lístek podělit s ostatními. Posledních deset let jsem tedy strávil tím, že jsem pomáhal druhým prožít podobnou chvíli, jakou jsem před lety prožil já: chvíli, kdy si člověk uvědomí, že brána nespočetných možností se otevírá dokořán; chvíli, kdy se cítí svobodný a probuzený; požehnanou chvíli, kdy pochopí, že může kdykoli začít znovu a žít podle svých představ. Přeji si, aby vám tato kniha zprostředkovala právě takový prožitek.

*Přijde čas, kdy si budeš myslet,
že je všechno hotovo. To bude začátek.*

Louis L'Amour

Pomůže-li vám tato kniha pochopit něco důležitého, povězte o tom svým blízkým a umožněte jim prožít něco podobného. Někdy dokážeme změnit život lidí

kolem sebe už jen tím, že jim vyprávíme příběh své vnitřní proměny. Vždyť zlatá vstupenka a všechna její tajemství se přece odnepaměti předávají z ruky do ruky – jeden člověk druhému, příběh příběhu.

Co je to vlastně zlatá vstupenka a do jakého života můžeme díky ní vstoupit? Věřím, že díky příběhu, který právě začíná, najdete svou vlastní odpověď.

≈ ČÁST 1. ≈

~ 1 ~

OBÁLKA

STÁL JSEM ZROVNA v koupelně a holil se, když jsem zaslechl hlas v televizi: „Omlouváme se za přerušení programu. Máme pro vás aktuální zprávy o zmizení Mary Higginsové.“

Upustil jsem holicí strojek do umyvadla, kolem pasu si uvázal ručník a utíkal do obývacího pokoje. Fotografie Maryiny tváře zabírala celou polovinu obrazovky. Reportér místní televize flegmaticky hlásil: „Mary Higginsová, která záhadně zmizela před čtyřiceti dny, byla údajně nalezena...“

Můj bože! Čekal jsem to nejhorší.

„Mluvčí dálniční hlídky nám sdělila, že Higginsová byla před patnácti minutami odvezena...“

Zazvonil telefon. Zašátral jsem po něm s očima stále přilepenýma k obrazovce.

„...do nemocnice, kde údajně...“

Prudce jsem zvedl sluchátko. Byla to Linda, Maryina matka, mluvila tak rychle, že jsem jí téměř nerozuměl.

„Lindo, uklidni se,“ řekl jsem. „Co se děje?“

„...jsme tu s ní... musíš sem přijet... našli ji... *Našli Mary!*“

Podíval jsem se na Maryinu fotku na obrazovce. „Ježíši, Lindo,“ vydechl jsem, „právě je to ve zprávách. Je v pořádku?“

„Jsme v nemocnici. Musíš sem přijet... hned teď!“ odpověděla.

„Lindo, je Mary v pořádku?“

„Prostě sem co nejrychleji přijed'. Je to pokoj číslo čtyři sta deset. Už musím končit. *Pospěš si.*“

A zavěsila.

VPADL JSEM do nemocniční haly a ihned mě oslepily blesky fotoaparátů. Obstoupila mě zeď reportérů, všichni mi strkali mikrofon až do obličeje a štěkavě vykřikovali otázky.

„Jaký je Maryin stav?“ ... „Víte, co se stalo?“ ... „Mluvil jste s jejími rodiči?“

Konečně se k mé úlevě objevila zdravotní sestra. Statná žena v bílém si proklestila cestu mezi reportéry a uchopila mě za paži. „Nechte toho muže být!“ rozkázala. „Vy a vy, z cesty.“ Táhla mě kupředu a paží srdnatě rozháněla reportéry. Dovedla mě až k výtahům, do jednoho mě strčila, a zatímco zády blokovala novináře, ucedila: „Čtvrté patro.“

Když jsem tiskl příslušné tlačítko, zamrazilo mě, byl u něj nápis: INTENZIVNÍ PÉČE.

Dveře se zavřely, novináři za nimi dál vykřikovali otázky, ale už jsem je skoro neslyšel. Vdechoval jsem sterilní nemocniční vzduch prosycený dezinfekcí a myslel na to, jak moc nenávidím nemocnice. Hlavou mi probleskly vzpomínky na dědečka a na mámu. *Prosím, ať to není takové*, pomyslel jsem si.

Dveře se otevřely. Za stolem seděla ošetřovatelka.

„Slečno, hledám pokoj číslo čtyři sta deset. Já jsem –“

„Já vím,“ řekla, „běžte touto chodbou a pak hned zabočte doprava. Jsou to páté dveře vlevo.“

Dal jsem se do běhu, ještě než to stačila doříct.

Za rohem jsem uviděl Lindu, Maryinu matku, plakala Jimovi v náručí. Byl u nich doktor a něco jim tiše říkal. Detektiv Kershaw, důstojník pověřený vedením oddělení pohřešovaných osob, stál v uctivé vzdálenosti od nich a bez hnutí si hleděl na špičky bot.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se zklidnit zběsilý tlukot srdce. Když jsem se k nim blížil, stále jsem si opakoval, že musím být silný.

Jim mě uviděl první a zašeptal Lindě něco do ucha. Linda si otřela slzy, jemně se od Jima odtáhla a podívala se na mě očima přetékanými zoufalými slzami.

To ne, pomyslel jsem si. *Prosím, to ne...*

Přišel jsem až k nim. Cítil jsem, že mi tuhne obličej. „Lindo, je naživu?“

KERSHAW SEDĚL NAPROTI mě, nervózně si pohrával se svým zápisníkem a každou chvíli uhnul pohledem

k ohyzdným malůvkám mořského pobřeží, které jsou povinnou výzdobou snad každé čekárny. Tušil asi, že kdyby se mi podíval do očí, vystartoval bych po něm. Nakonec mi kajícím hlasem řekl: „Já vím, mýlil jsem se. Přiznávám. Okolnosti, za kterých jsme Mary našli, dokazují, že jste neměl s jejím zmizením nic společného.“

„To je dost, že vám to došlo, vy –“

„Ale no tak,“ řekl Kershaw, zaklonil se a zvedl ruce dlaněmi vzhůru, „vím, že jste rozrušený. Ale jak už jsem řekl, jen jsem dělal svou práci. To mi nemůžete mít za zlé.“

Mlčel jsem, pořád jsem viděl rudě.

„Podívejte,“ řekl, „já vás z ničeho neobviňuju. Zkusme začít znovu. Jde přece o to zjistit, jak se Mary dostala na tu silnici. Víím, že už jsme to probírali mili-onkrát, ale povězte mi prosím ještě jednou, jak to bylo, když jste ji viděl naposled? Ještě jednou si přesně vzpomente, co říkala. Teď, když víme, kde nakonec skončila, se nám možná ve vašem posledním rozhovoru podaří najít nějakou novou stopu.“

Nerad jsem si musel přiznat, že můj „poslední rozhovor“ s Mary byl spíše divokou hádkou než rozhovorem. Když jsem na to pomyslel, srdce mi naplnila lítost a hanba.

Pohádali jsme se v kuchyni. Mary mi znovu přednesla svůj pravidelný proslov o tom, že musíme změnit svůj život. Bylo to pořád dokola – posledních šest měsíců, snad každý večer, hned po večeři. Štvalo ji, že se po práci posadím před televizi, štvalo ji, že se chovám

„odtažitě“, štvál ji můj cynismus, štválo ji, že žijeme jen na půl plynu. Štválo ji, jak říkala, že je pořád naštvaná.

„Topíme se,“ vykřikovala, „topíme se v beznaději. V bazénu pesimismu.“ Ten výraz používala při našich hádkách se zvláštní oblibou – „bazén pesimismu“.

„Ani nevíš, jaké máme štěstí,“ odpálkoval jsem ji, „naši by byli pro bazén *zabíjeli*.“

Taková věta jí obyčejně vzala vítr z plachet. Vždycky se mi tak dařilo ji rozesmát nebo změnit téma hovoru. Tentokrát ale ne. Začala plakat a obličej jí opuchl. Několik minut vzlykala, potom se na mne obrátila a řekla: „Potřebuju odjet na víkend pryč... Chtěla jsem, abys jel se mnou, ale nejsi na to ještě připraven.“

Nikdy předtím neřekla nic s takovou vážností.

„Kam chceš jet?“ ptal jsem se. „A na co nejsem připraven?“

Na chvíli se odmlčela. „Na změnu, nejsi připraven na změnu.“

A už je to zase tady, pomyslel jsem si. Věděl jsem, že mi předvede repertoár, na kterém pracovala poslední dva měsíce: Vstaň z gauče. Polož to pivo. Přestaň skuhrat. Neuzavírej se do sebe. Řekni mi, co se děje. Takhle se mě Mary snažila neustále vychovávat a kontrolovat, chtěla, abych se přizpůsobil jejím pravidlům a stal se někým, kým nejsem – šťastným, oslnivým a citlivým chlápkem.

„Můžeš mě alespoň na chvíli přestat vychovávat? Ne-potřebuju druhou matku a nechci, abys mi pořád připomínala, že se mám změnit. Prostě mě nech žít můj život.“

„Ale ty svůj život nežiješ,“ vykřikla, „schováváš se před ním. Každý večer sedíš před televizí a snažíš se zapomenout na to, jak je tvůj život mizerný.“

A bylo to tady – teď to řekla jasně. Šokovaně jsem se na ni podíval.

Vyčerpaně si povzdechla a pohlédla k zemi, její dlouhé řasy se při tom téměř dotýkaly tváří: „Jak jsem řekla, nejsi připraven se změnit. Ale já ano. A taky to udělám. Jeden přítel mě pozval někam, kde se můj život může změnit. Je to prý magické místo, kde všechno uvidím v novém světle, místo, kde se sny stávají skutečností.“

„No to je skvělý, miláčku! Jedeš do Disneylandu?“

„Myslím to vážně. Odjízďím.“

Smál jsem se jí. Nevěřil jsem, že by opravdu odjela. „Pozdravuj ode mne Mickeyho,“ řekl jsem.

Její oči potemněly, prudce odhodila šálek, který se ve dřezu roztříštil na kousky. Popadla klíče a na cestě ke dveřím řekla: „Slyšela jsem, že se tam dějí zázraky. Měl bys doufat, že je to pravda. Už kvůli mé přítelkyni a našemu manželství.“

S bouchnutím za sebou zavřela dveře. Nechybělo mnoho a zavolal jsem za ní: „Dveřmi se netříská.“ Ale naštěstí jsem to neudělal.

Od té chvíle uplynulo čtyřicet dnů.

Nikdy jsem Kershawovi naši hádku podrobně nevykládal – nakonec mu do toho nic nebylo. Kromě toho jsem policii důvěřoval stejně jako obchodníkům s ojetinami. Kdyby se Kershaw dozvěděl, že jsme se s Mary před jejím odchodem pohádali, začal by mě pěkně dusit.

„Máte pravdu,“ řekl jsem Kershawovi a postavil se, „už jsem to probírali milionkrát. Nemám vám co říct.“ Obrátil jsem se a zamířil k Jimovi, Maryinu otci, který postával u automatu na kávu.

„Jak myslíte,“ odpověděl Kershaw. „Jsem si jist, že zjistíme, co se s Mary stalo – až se... jestli se Mary probudí.“

JIM MI PODAL kelímek rozpustné kávy.

„Tady máš,“ řekl tiše. Jim nikdy nebrečel, ale dnes měl oči celé červené.

Podíval jsem se na něj a bylo mi jasné, že za všechno můžu já – za všechno.

„Jime... je mi to tak líto...“

Pohybem paže mě umlčel.

„To neříkej,“ řekl laskavě, „není to tvoje chyba. Zapomeň na Kershawa a na všechen ten mediální svinčík. Nemohl jsi tomu zabránit. To si myslím já i Linda. Opravdu. Ať už se mezi tebou a Mary stalo cokoli, nemůžeš za to, že zmizela. A nemůžeš za to, že je teď tady.“

Jeho hlas se zadrhl, pohlédl ke dveřím Maryina pokoje.

„Já se jen pořád modlím, aby naše malá Mary otevřela oči a řekla nám, co se v průběhu těch čtyřiceti dnů stalo. Strašně si přeju, aby nám mohla říct... že je v pořádku.“

Proud slz se mu řinul po širokém, mohutném obličejí.

NĚKDO MI ZATRÁSL ramenem, otevřel jsem oči. Předemnou klečel Maryin doktor.

„Musel jsem usnout,“ zamumlal jsem.

„Nic se neděje,“ odpověděl, „ale Mary nabyla vědomí a já si nejsem jist, jak dlouho to potrvá. Je velmi oslabená, nevíme jestli...“ Zakroutil hlavou. „Ptala se po vás.“

Chtěl jsem vyskočit, ale zapomněl jsem, že ležím v čekárně na čtyřech židlích. Upadl jsem na podlahu a narazil si kostrč.

Doktor mi pomohl na nohy a řekl: „Jenom opatrně. Raději vás tu vidíme jako návštěvu než jako pacienta.“

Setřásl jsem spánek a uháněl chodbou do čísla 410. Linda zrovna vycházela. Tiše za sebou zavřela dveře.

„Je při vědomí?“ zeptal jsem se zadýchaně.

„Ano,“ odpověděla, „může mluvit, ale je velmi slabá a zmatená. Dokola mluví o nějakém zázraku a ptá se po tobě.“ Linda byla pobledlá a jemné vrásky v obličejí se jí prohloubily. „Promluv si s ní... Řekni jí, že ji miluješ. Možná, že to bude to poslední...“ Odmlčela se a smutně se usmála. „Prostě jí řekni, že ji miluješ.“

V POKOJI BYLO ŠERO, osvětlovalo ho jen slabé světlo lampičky nad Maryinou hlavou. V posledních pár hodinách jsem tu byl už několikrát, ale když jsem ji tam viděl ležet, pokaždé se mi oči zalily

slzami. Hlavu měla ovinutou obvazy a naběhlé tváře jí nadzvedával pevný fixační nákrčník. Levá noha byla zdvižená, trčela do prostoru obalena tlustou sádrou. Kolem postele stál shluk přístrojů, které pípaly a šelestily v hrozivě rozladěné melodii. Dech měla krátký a skřípavý. Každý milimetr jemné kůže byl zhmožděný a oteklý.

Vůbec jsem tomu nerozuměl. Když ji ten nákladák srazil, stála uprostřed staré silnice, která prochází horami. Co tam proboha dělala?

„Miláčku,“ zašeptal jsem a nahnul jsem se přes postranici postele, „Miláčku, to jsem já...“

Žádná odpověď.

Pohládl jsem ji po tváři. „Miláčku, *prosím...*“ potlačil jsem vzlyk, „je mi to tak líto.“

Otevřela oči.

„Neboj,“ pronesla popraskanými rty, „všechno je v pořádku.“ Její hlas byl tak tichý, že jsem jí sotva rozuměl.

Vydrala se ze mne záplava slov: „Mary, je mi to tak líto. Hrozně tě miluju. Omlouvám se. Omlouvám se, miláčku.“

Na rtech se jí objevil náznak úsměvu, výraz očí byl překvapivě naléhavý a bdělý.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla něžně. Jako bych to byl já, kdo leží v posteli a je na umření.

„Mary, měla jsi nehodu. Ležíš v nemoc...“

„Já vím, to je v pořádku.“

Užasle jsem se na ni podíval.

Mluvila tiše a pomalu. „Musím ti něco říct... Chci, abys pro mne něco udělal.“

„Cokoli,“ řekl jsem a zoufale se snažil zadržet slzy. „Cokoli.“

Zhluboka se nadechla: „Bowman’s Park, chci, aby ses tam vrátil, kvůli mně. Kvůli *sobě*.“

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou. Bowman’s Park?

Upřela na mne oči: „Ano, Bowman’s Park. Musíš tam jít.“

Má mysl se rozběhla na plné obrátky. Bowman’s Park byl starý zábavní park v horách. Uzavřeli ho, když z vyhlídkového kola vypadl malý chlapec a zabil se – tím chlapcem byl Maryin osmiletý bratr.

Brzy po uzavření parku začaly kolovat zvěsti, že tam straší. Tyto fámy sílily a zase slábly každých pár let, jak na místní střední školy nastupovali noví a noví studenti. Před rokem a půl se však reputace parku překvapivě proměnila, ze strašidelného parku se stal park svatý. Banda blouznivců prohlašovala, že se tam dějí zázraky. Místní televizní stanice nelenily a snažily se záhadu vyšetřit – samozřejmě, že s nulovým výsledkem. Nikdo z těch, kteří tvrdili, že zázrak zažili, o něm nechtěl nic říct.

„Mary,“ řekl jsem něžně a zakroutil hlavou, „v tom parku jsi nemohla být. Víím, že tam zemřel tvůj bratr, ale teď je to celé zavřené, pamatuješ? Našli tě daleko odtamtud, na druhé straně hor.“

„Já víím. Poslouchej,“ řekla a z hlasu se jí vytrácel zbytek síly, „já jsem tam *byla*. A teď tam musíš jít ty,

nebo ničemu neporozumíš. Najdi můj kabát. V kapse mám obálku. *Neotvírej ji.* Vezmi ji s sebou ke vstupní bráně parku a předej ji mému bratrovi.“

V očích mě pálily slzy. Mary byla bezpochyby v deliriu. Dokonce si myslela, že její bratr je naživu. Přece náš poslední rozhovor nebude probíhat takhle? Doktor mě varoval, že je Mary pod těžkými sedativy a že její mysl bude těkat mezi realitou a sny, ale tohle bylo šílenství. Odvrátil jsem se, aby mě neviděla plakat.

„Počkej,“ řekla s námahou, „podívej se na mě.“

Pohlédl jsem na ni a nechal slzy volně plynout.

Znovu se nadechla: „Pamatuješ si na všechny ty pověsti? O těch zázracích v parku?“

„Ano.“

„Proto jsem se tam vydala. Potřebujeme nějaký zázrak...“

Jak jsem to jen mohl mezi námi nechat zajít tak daleko, že se chytala i takového stébla?

Rozšířily se jí zorničky: „Ty pověsti jsou pravdivé.“

Odmlčela se. V obličeji se jí zračilo napětí, začala rychle mrkat. Měl jsem strach, že omdlí. „Zázraky...“ opakovala, „vezmi tu obálku... běž... zjisti, co se mi stalo... zažij to samé co já... Jdi!“

Její útlé prsty uchopily mou paži se vši umdlévající silou, které byla ještě schopna. „Slib mi, že tam půjdeš... hned teď.“

„Mary!“ vyhrkl jsem, horké slzy mi stékaly po tváři, hrud' se svírala bolestí. „Miláčku, já tě neopustím.“

Slabě vykřikla, jako by ji něco hluboko uvnitř zabolelo. Ruka jí klesla zpátky na postel. „Jestli hned teď nepůjdeš... nikdy nezjistíš, co se stalo.“

Odmlčela se a pevně zavřela oči. „Slib mi, že se tam vydáš, hned jak vykročíš z těchto dveří.“

Zakroutil jsem hlavou. „Já tě neopustím.“

Její tělo ztuhlo napětím, dech měla velmi mělký. „Běž... *hned teď!*“

Tiše jsem stál a hladil jí paži. Nevěděl jsem, co říct. Slzami jsem kropil tenkou nemocniční přikrývkou. Jedna z nich jí dopadla na ruku. Mary pohnula obočím. Dlouze se nadechla a potom ztěžka a téměř neslyšně zašeptala: „Slib mi to.“ Rty se jí chvěly a hlas se vytrácel do ticha.

Teď už jsem neměl na výběr – bylo to její poslední přání. Zavřel jsem oči a přemýšlel, co ještě říct, než Mary odejde.

„Slibuji,“ řekl jsem tiše. Stále jsem ji držel za ruku, pomalu jsem se k ní naklonil a políbil ji na čelo. Hlas se mi zlomil: „Budu tě navždy milovat.“

„Miluju tě,“ zašeptala a na rtech se jí objevil lehký úsměv.

Zavřela oči a z tváře jí zmizelo všechno napětí.

Hradba přístrojů kolem její postele začala divoce bzučet a lomozit.

„Co tím myslíš, že odcházíš?“ Linda se na mne nevěřícíně podívala. „Teď?“

„Ano,“ odpověděl jsem provinile. Nevěděl jsem, jak jí jednoduše vysvětlit, co mi Mary řekla a co jsem jí slíbil.

Nemocniční sestra mi předala Maryin kabát. Byl ztvrdlý zaschlou krví. Nervózně jsem kabát svíral v rukou, zatímco si ho Linda a Jim zoufale prohlíželi.

„Promyslel sis to dobře? Opravdu chceš teď odjet?“ zeptal se mě Jim a starostlivě na mne pohlédl.

„Já... slíbil jsem to Mary. Musím pro ni něco udělat. Budu zpátky za pár hodin. Víím, že to vypadá ztřeštěně, ale dal jsem jí své slovo. Musím jít.“ Neřekl jsem, kam vlastně jedu. Jak bych jim také mohl říci, že cílem mé cesty je Bowman's Park, místo, kde zemřelo jejich první dítě?

Linda pootevřela ústa, aby něco řekla, ale nakonec se jen odmlčela. Já jsem tam stál a v rukou muchlal Maryin kabát.

Po chvíli rozpačitého ticha řekl Jim: „Dobře, kamaráde. Jestli Mary chtěla, abys něco udělal, tak běž.“

Linda vypadala překvapeně. Podívala se na Jima a potom zpátky na mne. Zakroutila hlavou a řekla: „Já tomu nerozumím. Musíš teď hned? Prostě nechápu...“

Jim se rychle obrátil a objal ji. Pak se na mne ohlédl. „Udělej, co musíš,“ řekl, „my to tady zvládneme. Sejdeme se u nás doma.“

Přikývl jsem a jednoho po druhém jsem je objal.

Když jsem otevíral dveře na únikové schodiště, zaslechl jsem, jak se Linda uprostřed pláče ptá boha, proč se to všechno muselo stát.

Chtěl jsem se vrátit a vysvětlit jí to. Pak jsem si ale uvědomil, že to také nevím.

Vyklouzl jsem z nemocnice zadním vchodem, abych se vyhnul reportérům a fotografům.

VSTUPNÉ

KDYŽ JSEM SJEL ze silnice na šterkovou cestu vedoucí k zábavnímu parku, dodávka se začala natřásat. Bílá obálka velikosti dolarové bankovky v zatáčkách klouzala po palubní desce sem a tam. Zkroucený papír byl pocákaný rudými kapkami Maryiny krve.

Ve zpětném zrcátku byla vidět oblaka zvířeného prachu. Jel jsem rychle, nedočkavost tiskla pedál plynu k podlaze. Slunce už se chýlilo k obzoru a já jsem chtěl odejít z parku ještě před setměním. Přemýšlel jsem, co udělám. Možná bych měl jít ke starému vyhlídkovému kolu, kde se zabil Todd, a obálku tam pohřbít. Mary přece chtěla, abych mu ji předal.

Jak jsem se blížil k parku, vjel jsem pod baldachýn propletených borovicových větví, které zastínily i poslední paprsky slunce. Úzká cesta byla samá díra a plná uschlých větví. Vypadala, jako by po ní nic nejelo od té doby, co se před rokem a půl objevily ty podivné spekulace podporované novináři. Po

Toddově smrti sem ostatně celých dvacet let téměř nikdo nezabloudil.

Kodrcal jsem se po té neudržované cestě další čtyři míle, až jsem dojel na širokou mýtinu. Zamžoural jsem přes zaprášené přední sklo a spatřil velkou louku plnou přerostlé trávy a lemovanou borovicemi. Pár stovek metrů přede mnou stála oblouková vstupní brána. Od pilířů brány vybíhal hnijící plot, který se ztrácel v hlubokých lesích. Nad branou visela laminovaná dřevěná cedule: BOWMAN'S PARK.

Hned za branou stálo šest polorozpadlých kiosků určených k prodeji vstupenek, dále opuštěný vlajkový stožár a rozviklané lavičky. O několik stovek metrů dál se zdvihala kostra vyhlídkového kola. Pamatuji se, že brzy po Toddově smrtelné nehodě společnost Bowman zbankrotovala a opustila území parku, aniž ho vyklidila. Také si vzpomínám, že Jim žádal, aby vyhlídkové kolo neodstraňovali a nechali stát jako Toddův pomník. Společnost Bowman jeho přání vyhověla. Nejdříve ale z kola odstranili všechny sedačky, aby po uzavření parku nikdo po kole nešplhal a nezranil se.

Dal jsem nohu z brzdy, dodávka vyjela zpod baldachýnu borovic a jedlí a měkce se vnořila do husté trávy. Paprsky slábnoucího slunce dopadly na mou levou tvář a já jsem se k němu obrátil. Náhle jsem zůstal jako opařený, ve vzdálenosti asi padesáti metrů stálo Maryino auto.

Zaparkoval jsem vedle její Hondy. Vystoupil jsem a nadechl se svěžího horského vzduchu, obklopil mě

zpěv ptáků a bzučení hmyzu. Vyzkoušel jsem dvířka jejího automobilu. Byla zamčená. To bylo divné. Že by si klíče omylem zabouchla a potom se vydala domů pěšky?

Vyndal jsem z dodávky její kabát a začal prohledávat kapsy. Našel jsem klíčky od auta. Možná, že se jí nepodařilo nastartovat?

Odemkl jsem Hondu, vklouzl na sedadlo řidiče a otočil klíčem v zapalování. Auto hned nastartovalo.

Proč tu auto nechala? A jak se dostala na druhou stranu hory?

Když jsem vystoupil, ptáci přestali zpívat. Chvilí bylo nepřírozené ticho. Potom se vzduch naplnil smíchem skotačících dětí.

Překvapeně jsem se ohlédl směrem k parku.

Před vstupní branou pobíhali čtyři malí chlapci a hráli si na honěnou.

Rozhlédl jsem se po mýtině, ale žádná další auta tam nestála.

„Haló,“ zavolal jsem, „haló, kluci, kde máte rodiče?“

Hráli si dál, jako by mě ani neslyšeli.

Doběhl jsem zpátky k dodávce, hodil Maryin kabát dovnitř, popadl obálku z palubní desky a strčil si ji do kapsy. Pak jsem se dal do klusu směrem k bráně. Chlapci si mě pořád nevšíмали.

„Ahoj,“ pozdravil jsem, když jsem doběhl až k nim, „kde jsou vaši?“

Jeden z hochů se na mne podíval a usmál se. Pak se obrátil a společně s ostatními proběhl obloukem brány. V tu ránu všichni zmizeli.

Překvapeně jsem se zastavil.

Ozvěna dětského smíchu se ještě odrážela od hradby lesa.

Točil jsem se dokola a snažil se někoho zahlédnout. Marně, byl jsem sám. Chvíli jsem stál v němém překvapení.

„Haló, halóóó! Je tu někdo?“

Žádná odpověď.

Udělal jsem pár kroků ke vstupní bráně a zíral na ni, jako bych čekal, že mi prozradí, kam chlapci zmizeli. Dva kroky. Tři. Čtyři. Vstoupil jsem do brány a okamžitě ke mně dolehla kakofonie zvuků: dětský smích, hluk atrakcí, houkání automobilových klaksonů, křik vyvolávačů.

Nevěřicně jsem zakroutil hlavou a pevně zavřel oči. Když jsem je otevřel, užasl jsem. Všude kolem mne se procházely stovky lidí, dav se vlnil a postupně se řadil do šesti front před každým z kiosků se vstupenkami. Kiosky byly čerstvě natřeny. Za nimi se pohled zvedal k velkému vyhlídkovému kolu, které se otáčelo a hrálo barevnými světly. Velké, pruhované, červenobílé stanové plachty tiše pleskaly ve večerním vánku. Mezi lidmi chodili klauni a prodávali sladkosti a cukrovou vatu. V dálce rachotila horská dráha, a kdykoli vozíky nabraly rychlost, ozývaly se veselé výkřiky. Vyvolávači vybízeli mladíky, aby „pro svou slečinku“ vyhráli plyšového medvěda. „Přistupte blíže, přátelé, a vyzkoušejte si nejúžasnější hru na této planetě!“

To přece nebylo možné.

Promnul jsem si oči, ale nic se nezměnilo. Obrátil jsem se a naskytl se mi další neuvěřitelný pohled: parkoviště bylo plné čekajících, houkajících a popojíždějících automobilů. Celá dříve prázdná louka se teď hemžila návštěvníky. Snažil jsem se zahlédnout svou dodávku. Stála tam, co předtím, vedle Maryina auta, v řadě s dalšími třiceti vozy.

Udělal jsem několik potácivých kroků vzad, byl jsem jako omráčený. Kolemjdoucí si mě udiveně prohlíželi – jako bych to byl *já*, kdo tam nepatřil. Udělal jsem ještě pár kroků vzad a o něco zakopl. Upadl jsem a po druhé během jediné hodiny jsem přistál na kostrči. Záda mi na chvíli ochromila ostrá bolest.

„Pane, jste v pořádku?“

Vzhlédl jsem a spatřil postaršího muže s protáhlým, laskavým obličejem. Měl na sobě ošoupaný modrý plášť a okopané hnědé pracovní boty. Opíral se o smeták.

„Nevšiml jsem si vás. Promiňte, chlapče. Pojdte, pomůžu vám.“ Podal mi ruku a pomohl mi na nohy.

Znovu se zeptal: „Jste v pořádku?“

Jazyk mi údivem zdřevěněl. Správce parku vypadal přesně jako můj dědeček, jenom byl starší. Dědeček zemřel, když mi bylo dvanáct let. Bylo mu tenkrát sedmdesát šest.

„Já... tedy... Omlouvám se, že jsem vám kopl do koštěte, pane,“ zamumlal jsem. „Vy jste... Neznáme se náhodou?“

„To si nemyslím. Jmenuji se Henry,“ odpověděl a ukazovákem přejel přes jmenovku, kterou měl

přípevněnu na plášti. Usmál se na mne, sehnul se a sebral ze země lopatku na smetí a malý pytel na odpadky. „A s tím koštětem si nedělejte hlavu. Lidi pořád spěchají, aby se dostali dovnitř. Jsem zvyklý, že do mě občas někdo narazí.“

Na odchodu se ke mně ještě obrátil, máchl koštětem v elegantním oblouku a řekl: „Užijte si to tady, chlapče.“

Díval jsem se za ním, jak odchází a zametá. „Počkejte! Henry!“ zavolal jsem a hned se zastyděl za svůj zoufalý hlas.

Henry se udiveně otočil.

„Takže, hmm, říkáte, že lidi pořád spěchají. Už... už jste tady dlouho?“

Henry se široce usmál a zvedl mozolnaté ruce: „Už dost dlouho, řekl bych.“

Nepřestával jsem koktat: „Tohle místo... hmm... je to... je to *skutečně*?“

Henry se srdečně rozesmál: „Ha! Skutečné! Něco vám řeknu, má lepší polovička se chlubívala kamarádkám, že jsem *neskutečně* skvělý, ale mně říkala úplně něco jiného – hlavně když zjistila, že jsem nevynesl koš.“ Henry se vesele plácal do boků.

Usmál jsem se jen ze zdvořilosti, byl jsem tak zmatený a zaražený, že jsem na smích neměl ani pomyslení.

Henry si všiml mých rozpaků. „Proč se tváříte tak kysele. Všichni se přece chceme vrátit do léta našeho dětství, ne? Teď máte šanci,“ řekl a pokynul směrem k parku. Měl hluboký, melodický a přívětivý hlas.

Pohlédl jsem na usmívající se tváře kolemjdoucích. „Bohužel tu nejsem pro zábavu, Henry. Přišel jsem, abych zjistil, co se přihodilo mé snoubence.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Henry.

„Vím, že tu byla. Nechala auto zaparkované před branou. Něco se pak ale stalo. Měla nehodu. Teď je v nemocnici. Chtěla, abych slíbil, že se sem vydám. Mám zjistit, co tu zažila, a předat jejímu bratrovi obálku.“

Henry soucitně svažil obočí. „Měla nehodu? Co se stalo?“

„Nevím. Vím jenom, že tu musela být. Našli ji na druhé straně hory,“ řekl jsem a ukázal na zalesněnou horu zvedající se za parkem. Našli ji tam na silnici, srazil... srazil ji nákladák.“ Odmlčel jsem se a oči mi zalily slzy. „Prostě jsem jí musel slíbit, že sem přijdu.“

Henry byl upřímně zarmoucen. Tiše řekl: „To je mi líto.“ Sklonil hlavu k zemi, jako by hledal vhodná slova, a potom se na mne pátravě podíval. „Právě mi došlo, co jste řekl. Zopakujte mi to ještě jednou, chlapče. Tvrdíte, že *nevíte*, co tu vaše snoubenka zažila?“

„Vůbec to netuším. Jenom mi řekla, abych si z její kapsy vzal obálku, přijel sem, zjistil, co se stalo, a odevzdal obálku jejímu bratrovi.“

Henry se mne pozorně zadíval: „Jak se vaše snoubenka jmenuje?“

„Mary. Mary Higginsová.“

„Máte tu obálku u sebe?“ zeptal se Henry naléhavě.

„Ano, mám.“

Natáhl ruku. „Můžete mi ji ukázat?“

Byla to trochu zvláštní prosba, ale stejně jsem obálku vytáhl z kapsy a vložil mu ji do dlaně.

Henry se na ni podíval a řekl: „A sakra, ona ji vůbec neotevřela.“

Po jeho slovech jsem znervózněl: „Cože?“

„Něco se pokazilo,“ řekl Henry starostlivě.

Hlavou mi začalo vířit tisíc myšlenek: „Co se pokazilo? Znáte Mary? Viděl jste ji tady? Co se jí stalo?“ Chrlil jsem ze sebe jednu otázku za druhou, zatímco Henry bedlivě studoval obálku.

„Počkejte chvíli,“ řekl, „nechte mě přemýšlet.“

Uplynula celá minuta, netrpělivostí jsem přímo nadskakoval.

„Vy jste byli s Mary zasnoubeni?“ zeptal se Henry.

„Ano, vy ji znáte?“

„Neznám,“ řekl, „neznám Mary a ani přesně nevím, co se jí stalo. Každý sem přichází z jiného důvodu, každý prožije něco jiného. Vím ale, že pokud tu obálku vůbec neotevřela, něco se v parku muselo hrozně pokazit.“ Podíval se na mne a pokýval hlavou, jako by právě dospěl k důležitému rozhodnutí. „Pomůžu vám zjistit, co se stalo,“ řekl, „je tu ale jeden problém.“

„Jaký?“

Henry se zadíval na kiosky se vstupenkami a pak se mě zeptal: „Žádnou pozvánku do parku jste nedostal, že?“

JAK PŘICHÁZEL SOUMRAK, jantarové zbarvení oblohy potemnělo. Lampy v parku se s bliknutím rozzářily

a brzy okolo každé kroužila celá letka můr. Na zalesněném horizontu se ztrácel poslední proužek modré barvy. S příchodem noci se vzduch příjemně ochladil. Stál jsem za Henrym ve frontě na vstupenky a doufal, že jeho plán vyjde.

„Měl byste vědět,“ řekl mi, „že se do parku sám nedostanete. Nechte mluvit mě.“

Žena ve frontě před námi podala něco okénkem dovnitř. Neviděl jsem, kdo v kiosku sedí, ale žena se na tu osobu usmála. Potom se obrátila a prošla kovovým turniketem, který nás dělil od parku.

„Další prosím!“ zvolal dunivý ženský hlas přicházející z nitra kiosku.

Henry mě postrčil vpřed. Přistoupil jsem k okénku a strnul. Téměř celý vnitřní prostor vyplňovala velice tělnatá žena. Žvýkajícími čelistmi zpracovávala hotdog a v ruce držela obrovský kelímek s ledovou limonádou. Hořčice a kečup ji stékaly na žluté letní šaty připomínající stanovou plachtu a zanechávaly umaštěné skvrny. Okénko kiosku bylo zamlžené. Uvnitř se otáčel malý větrák, který ale nezabránil tomu, aby se na ženě širokým obočím netvořily kapičky potu. Zavrčela a vsunula si do úst další kus hotdogu.

„Co pro vás můžu udělat, mladíku?“ zeptala se s plnými ústy.

Nepamatoval jsem si, kdy mě někdo naposledy oslovil „mladíku“. Civěl jsem na ni jako hlupák, dokud mě Henry jemně nerýpnul do žeber.

„Á, promiňte. Dobrý den, chtěl bych do parku.“

„To je mi ale novinka,“ řekla sarkasticky. Více pozornosti věnovala své limonádě než mně. „Kde máte pozvánku?“

Henry mě znovu rýpnul, tentokrát proto, abych mu uvolnil cestu. Sehnul se k okénku: „Moje drahá Betty, jak se ti dnes daří?“

Betty okamžitě přestala přežvykovat: „Henry! Co ty tu děláš?“ Odložila hotdog a snažila se otřít stopy hořčice a kečupu z úst a ze šatů. Z tónu jejího hlasu jsem usoudil, že Henry v parku něco znamená.

Henry k ní posunul Maryinu obálku a počkal, až si ji prohlédne. Schválně se postavil tak, aby na mne z kiosku nebylo vidět. Stál jsem teď trochu stranou a viděl jsem jen Bettyiny boubelaté ruce, které převracely obálku.

„Henry, tohle je vážná záležitost,“ řekla.

Henry se na ni pozorně podíval.

„Je mi jasné, že chceš té věci přijít na kloub,“ řekla o poznání hlubším hlasem, „uvědomuješ si ale, co to pro tebe znamená, když se rozhodneš stát se sponzorem toho mladíka? Víš jistě, že jsi připraven? Víš jistě, že on je ten pravý?“

Henry zvolna přikývl.

Chvíli se nic nedělo, potom se Betty předklonila a zblízka si mě změřila.

„Dobře, mladíku. Velká Betty ti dnes nebude dělat problémy, i když nejsi žádný fešák.“

Její vlastní vtip ji tak pobavil, že vybuchla smíchy a kiosek se začal otřásat. Potom obtížně pootočila své

masité tělo, aby dosáhla na formulář ležící v přihrádce nad svým pravým ramenem.

„Přečtete si to,“ řekla, „podepište. A je to.“

Podala mi formulář okénkem. Její dlaně byly dvakrát větší než moje.

Formulář byl vytištěn na obyčejném papíře a v jeho záhlaví stálo VSTUPNÉ. Vlevo byla pod sebou čtyři zaškrtačovací políčka a u každého z nich jedno prohlášení. Dole byla vytečkovaná čára na podpis.

Přečetl jsem si jednotlivá prohlášení:

- ▷ Slibuji, že nebudu lpět na svých dosavadních zkušenostech a otevřu se novým možnostem a novým zážitkům. To stvrzuji svým podpisem.
- ▷ Slibuji, že se vzdám svého obranného mechanismu a najdu odvahu čelit pravdě. To stvrzuji svým podpisem.
- ▷ Slibuji, že se nevzdám od svého průvodce. To stvrzuji svým podpisem.

Zdálo se krajně podivné, že před vstupem do zábavního parku musím uzavřít nějakou smlouvu. Přečetl jsem si to a podíval se na Henryho: „To mám podepsat?“

„Podepište,“ řekl, „a berte to vážně.“

Betty dodala: „Ani nevíte, jaké máte štěstí, že jste narazil právě na Henryho, mladíku.“

Podepsal jsem formulář a posunul ho zpátky k Betty. Uchopila razítko, ale než s ním formulář označila, ještě zaváhala.

„Henry,“ řekla, „jsi si tím *určitě* jistý?“

Henry se k ní naklonil a něco ji zašeptal.

Ještě jednou se na mě podívala, přimhouřila oči, formulář orazítkovala a posunula obálku správci parku.

„Mladíku,“ řekla mi, „můžete dovnitř. Vypadá to, že jste dnes poslední.“ Ukázala za má záda, nebyla tam živá duše. Branou jsem se podíval do parku. Viděl jsem otevřené náměstí s vlajkovým stožárem uprostřed. Ani tam nebylo človíčka.

„Chovejte se k Henrymu slušně,“ přikázala mi Betty. „Všichni ho tu máme rádi. Měl byste mu být vděčný, že se za vás přimluvil. A teď už jděte.“

Betty se namáhavě postavila, a jak se obracela k východu z kiosku, narážela do stěn.

Henry na mě mával od turniketů. Vrhł jsem ještě jeden pohled do kiosku, ve kterém se Betty funivě vlnila ke dveřím, a vydal se za ním.

Vstoupili jsme do parku. Hned po pár metrech nás ale zastavila hlasitá rána. Obrátil jsem se a uviděl, jak se dveře Bettyina kiosku rozlétly a vyskočila z nich malá holka.

Nemohlo jí být víc než osm let. Byla oblečena v pěkných, světle žlutých letních šatech. S úsměvem odhopkala na náměstí za branou a zmizela za jedním z červeno-bíle pruhovaných stanů.

S otevřenou pusou jsem se znovu podíval na kiosky. Byl prázdný.

Obrátil jsem se k Henrymu. „Takže ona... viděl jste... já viděl...“

Henry trpělivě čekal, než najdu slova.

„Opravdu jsem viděl, co si myslím, že jsem viděl?“

Zlehka se dotkl mého ramene a usmál se: „Je na čase, abych vám prozradil, co se vlastně v parku odehrává. A víte co? Budeme si tykat...“